

по дрехитѣ. Мама и баба сжщо доближиха и просълзени цѣлунаха политѣ на мундира му. Тета Мара и азъ стоехме на страна като вкаменѣли. Ние гледахме облѣщени и смаяни. Нашето съзнание, цѣлия нашъ животъ се бѣха превърнали на зрѣние. Нѣщо безкрайно мило, безкрайно сладко галѣше сърцата ни. Блестяща кокарда надъ козирка. Фуражка, малко въ дѣсно наклонена, покриваше златисти коси. Руси мустачки. Тъмнозеленъ мундиръ съ златни еполети. Панталонитѣ сжщо тъмнозелени, въ колѣната виснали свободно надъ лачени чизми, които грѣха на месечината. Прекрасенъ момъкъ! Какъ е възможно отъ българинъ, отъ брѣстовецъ да се източи такъвъ юнакъ!

Въ това време пристигна и майка му — баба Тенка. Отново мама и баба се разплакаха, като я видѣха. Разплака се и тя.

Приседнаха всички. На Бейрутлиевъ подложиха възглавница, за да седи по-удобно. Всички очи бѣха устремени у него. Лунни зари паднаха надъ еполетитѣ му и тѣ просияха. Безмълвие се възцари.

— Братя! — проеча въ тишината гласа на Бейрутлиевъ: — ето руситѣ се биятъ за нашата свобода. Азъ пожелахъ да дойда между васъ. И самия Освободителъ, най-великия императоръ на земята, Богопомазания руски царъ ми разреши.

Не мислите ли вие по нѣкой начинъ да изразите вашата благодарностъ?

Всички мже въ купомъ отговориха:

— Това е най-голѣмото наше желание.

— Царътъ Освободителъ нѣма нужда отъ вашата военна помощъ, — продължи Бейрутлиевъ — но той трѣбва да види, че вие чувствувате благодарностъ и се трудите съ слабитѣ си сили да помагате на неговитѣ славни войски. Какво сте правили до сега, какъ сте работили за освобождението?

Даскалъ Димитъръ продума: